

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Cezariusz Baćkowski
Sędziowie:	SSA Jerzy Skorupka (spr.) SSA Edward Stelmasik
Protokolant:	Marzena Dobrowolska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 r.

sprawy **A. M.**

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 4 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 27 czerwca 2013 r. sygn. akt III K 470/09

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. M.;

II. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 r., III K 470/09 uniewinnił A. M. od popełnienia czynu z art. 18§3 KK w zw. z art. 148§2 pkt 4 KK polegającego na tym, że: w nocy z 18 na 19 lutego 2000 r. w miejscowości O. powiatu (...) na terenie lokalu rozrywkowego o nazwie (...) i przyległym do niego terenie mieszczącego się przy ul. (...), dzierżawionym przez M. Ż., faktycznie kierowanym przez A. M., działając z zamiarem by trzy inne osoby dokonały przy użyciu broni palnej zabójstwa R. Z. (1) ps. (...), udzielił im pomocy do wykonania podjętego przez nich ww. zamiaru w ten sposób, że bezpośrednio przed zdarzeniem ukrył te osoby w jednym z pomieszczeń zaplecza opisanego lokalu a także ukrył użytkowany przez nich pojazd marki F. (...) w garażu na terenie tego obiektu, następnie udzielił sprawcom informacji, iż R. Z. (1) przebywa wewnątrz lokalu, po czym zamaskowanych ubranych w kominiarki sprawców wyprowadził tylnym wyjściem z zaplecza do garażu, gdzie był zaparkowany ww. samochód, po czym dwaj spośród ze sprawców weszli głównym wejściem do wnętrza lokalu i oddali w kierunku R. Z. (1) co najmniej cztery strzały z broni palnej wzorowanej konstrukcyjnie na broni typu (...) H. kaliber (...) mm wzór L. powodując u pokrzywdzonego rany postrzałowe barku, klatki piersiowej i jamy brzusznej z następowym krwotokiem i koniecznością usunięcia nerki lewej, a następnie pospiesznie opuścili miejsce przestępstwa odjeżdżając ww. pojazdem

marki F. (...) kierowanym przez trzeciego ze sprawców, przy czym sprawcy zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na szybką reakcję zgromadzonych w lokalu ludzi oraz udzieloną specjalistyczną pomoc medyczną R. Z. (1).

Z wymienionym wyrokiem nie zgodził się oskarżyciel publiczny. W wywiezionej apelacji Prokurator Okręgowy we Wrocławiu zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, że A. M. nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, zwłaszcza zeznań świadka anonimowego (...) 00-10/09 prowadzi do wniosku przeciwnego.

Podnosząc wymieniony zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna w stopniu bliskim oczywistej bezzasadności, o którym mowa w art. 457§2 KPK. Poza brakiem merytorycznych powodów do kwestionowania zaskarżonego wyroku, apelacja uchybia standardowi wymaganemu od profesjonalnego uczestnika postępowania odwoławczego. Przede wszystkim, zarzucając wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych nie wskazuje się źródła tego błędu. Nie wiadomo więc, czy sąd dopuścił się błędu braku (nie przeprowadził wszystkich wymaganych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów), błędu oceny (sąd dowolnie ocenił przeprowadzone dowody), czy innego błędu skutkującego dokonaniem wadliwych ustaleń faktycznych. Co prawda z treści zarzutu oraz z uzasadnienia apelacji wnosić należy, że źródłem błędu w ustaleniach faktycznych jest nieprawidłowa ocena materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań świadka anonimowego, zważyć jednak należy, że apelujący nie kwestionuje prawidłowości procedowania. Oskarżyciel publiczny nie stawia bowiem zarzutu obrazy przepisów postępowania. Sprawia to, że zarzut apelacji jest nieprecyzyjny, a cała apelacja wewnętrznie sprzeczna. Poza tym, stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, skarżący nie wykazał, czy miał on wpływ na treść orzeczenia. Tymczasem, zaskarżone orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie jedynie w razie stwierdzenia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, jeżeli mógł mieć on wpływ na treść tego orzeczenia. Nie każdy bowiem błąd w ustaleniach faktycznych, nawet przyjętych za podstawę orzeczenia, może spowodować jego uchylenie lub zmianę. Błąd musi być istotny, to jest mający wpływ na treść tego orzeczenia.

Przechodząc do oceny merytorycznej środka odwoławczego. W uzasadnieniu apelacji oskarżyciel publiczny wskazał następujące powody błędnych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu:

1. zeznania B. R., A. Ł., A. B., i P. M. (tak w oryginale – prawidłowo P. M.) w sposób pośredni uzupełniają relację świadka anonimowego,
2. B. R. i A. B. pozostają w konflikcie z A. M., jednak nie może to dyskwalifikować treści ich zeznań, gdyż korelują one z zeznaniami świadka anonimowego, a nadto zeznania tych świadków uzupełniają się,
3. nie można przyjąć, że świadek anonimowy pozostaje w konflikcie z oskarżonym,
4. pomimo bezpośredniego dowodu z zeznań świadka anonimowego, sąd uniewinnił oskarżonego,
5. sąd uznał za niewiarygodne zeznania A. Ł. z powodu ich sprzeczności z zeznaniami R. Z. (2) i A. C.. Poza tym, twierdzenia sądu o skłonności świadka do konfabulacji powinny zostać oparte na opinii biegłego psychologa, a nie na zaświadczeniu lekarskim,
6. zeznania R. Z. (2), A. K., T. D., G. G., A. C. i E. M. należy traktować wyjątkowo ostrożnie.

Wskazując na wymienione rzekome uchybienia w sądowej ocenie ujawnionych na rozprawie dowodów, apelujący nie podał jednak, na czym te uchybienia miały polegać. Brak rzeczowego uzasadnienia podniesionych zarzutów czyni je gołosłownymi, a tym samym bezzasadnymi.

Dla porządku należy jednak stwierdzić, że sąd a quo nie uchybił zasadzie oceny dowodów, gdyż:

1. przekonanie o niewinności oskarżonego oparł na wszystkich przeprowadzonych dowodach,
2. dowody ocenione zostały swobodnie,
3. przy ocenie dowodów uwzględnione zostały zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Ponadto, sąd a quo wskazał jakie fakty uznał za udowodnione oraz za nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Wbrew twierdzeniom apelującego, w ocenie sądu meriti zeznania A. B., P. M., B. R., A. Ł. i M. B. nie potwierdzają zeznań świadka anonimowego i zawierają znacząco różniące się informacje, co do ewentualnej roli oskarżonego w przedmiotowym zdarzeniu, stanowiąc niespójne relacje tego, o czym świadkowie dowiedzieli się od innych osób (s. 27 uzasadnienia). Nie można tracić z pola widzenia i tej okoliczności, że zeznania świadka anonimowego oraz A. B. i P. M. sąd uznał za niewiarygodne (s. 20 oraz 33 – 35, 35 – 36, 37 - 38 uzasadnienia). Sąd dał wiarę zeznaniom B. R. jedynie w minimalnym zakresie. Mianowicie, co do tego, że przedmiotowe zdarzenie było szeroko komentowane w kręgach przestępczych. W pozostałym zakresie uznał je za niewiarygodne (s. 39 – 42 uzasadnienia). Podobnie, zeznania A. Ł. sąd uznał za wiarygodne jedynie co do tego, że w klubie (...) świadczone były usługi seksualne. W pozostałym zakresie zeznania tego świadka uznane zostały za niewiarygodne (s. 44 – 45, 46, 47 uzasadnienia). W tych okolicznościach, twierdzenie apelującego, że sąd wadliwie uznał zeznania B. R. i A. B. za niewiarygodne, choć korelują one z zeznaniami świadka anonimowego i je uzupełniają, traktować należy jako niedorzeczne. Poza arbitralnym stanowiskiem prezentowanym w apelacji, skarżący nie wskazał na czym polegał błąd sądu w ocenie zeznań wymienionych świadków. Zarzut w tym zakresie uznać należy więc za bezzasadny.

Za niedorzeczne traktować należy także twierdzenie apelującego, że sąd uniewinnił oskarżonego pomimo bezpośredniego dowodu z zeznań świadka anonimowego. Jeszcze raz przypomnieć więc należy, że świadkowi anonimowemu i wymienionym wyżej świadkom oskarżenia sąd odmówił wiary, co sprawiło, że zarzut aktu oskarżenia nie został udowodniony. Natomiast zeznania A. C. i R. Z. (2) sąd uznał za wiarygodne, gdyż korespondują one z dokumentacją fotograficzną i ogólnym szkicem parteru lokalu, protokołem oględzin lokalu, protokołem oględzin miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną, opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej, ekspertyzą biegłego z zakresu broni i amunicji oraz biegłego z zakresu balistyki (s. 17 – 18 uzasadnienia). Poza tym, zeznania R. Z. (2) są spójne, rzeczowe i szczegółowe. Świadek ten z detalami odtworzył okoliczności poprzedzające zdarzenie (s. 22 uzasadnienia). Zeznania jego i pokrzywdzonego R. Z. (1) uzupełniają się oraz korespondują z zeznaniami A. C. i D. B. oraz z wyjaśnieniami oskarżonego (s. 23 uzasadnienia).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, apelację oskarżyciela publicznego uznano za bezzasadną.